

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14Co/107/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8712216234
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8712216234.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobcu: MVDr. Y. C., nar. XX. X. XXXX, bytom L. XX, T., štátny občan SR, právne zastúpeného advokátom Mgr. Marošom Ježíkom, so sídlom v Poprade, Mnoheľova 17, proti žalovanej: MUDr. W. C., rod. S., nar. X. XX. XXXX, bytom T., L. I. XXX/XX, štátny občan SR, právne zastúpenej JUDr. Pavlom Zavackým, advokátom, so sídlom v Kežmarku, Hradné námestie 29, o zaplatenie 2.218,77 eur s prísl., o odvolaní oboch účastníkov proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 21C/397/2012 - 132 zo dňa 4. 7. 2013, zhodou hlasov členov senátu takto :

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok v napadnutej časti, t.j. vo výrokoch o vyhovení žalobe i o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 105,62 eur s 9,25 % ročným úrokom z omeškania od 1. 6. 2011 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Súčasne zastavil konanie o zaplatenie sumy 7,13 eur a upravil, že „ o trovách konania rozhodne v pôvodnej veci vedenej na tunajšom súde pod sp.zn. 21C/115/2012“

Ako dôvod uviedol, že pôvodnou žalobou vedenou na tamojšom súde pod sp. zn. 21C/115/2012 sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť celkom sumu 6.289,25 eur s 9,25 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 1. 6. 2011 do zaplatenia titulom úhrady nákladov, poplatkov za roky 2008, 2009, 2010, 2011 v jednej polovici za žalovanú ako spoluvlastníčku nehnuteľností. Uznesením zo dňa 18. 10. 2012 vo veci 21C/115/2012 súd vylúčil jednotlivé nároky za rok 2009, 2010, 2011 na samostatné konania, ktoré sú vedené pod sp. zn. 21C/397/2012, 21C/399/2012, 21C/398/2012. Predmetom tohto konania sú nároky žalobcu za rok 2009 v sume 2.100,04 eur. Manželstvo účastníkov bolo rozvedené rozsudkom tamojšieho súdu sp. zn. 20C/64/2008 dňa XX. X. XXXX a rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa XX. X. XXXX. Účastníci konania ako manželia nadobudli do parc. č. 574/16 zapísané na LV č. X k.ú. M. N. a nakoniec stavbu - garáž súp. č. XXX

svojho spoločného vlastníctva nehnuteľností: stavbu - rodinný dom súp.č. XXXX na pozemku 1403/46, pozemok parc. č. 1403/46, parc. č. 1403/45 zapísané na LV č. XXXX, k.ú. U., obec T.. Ďalej nadobudli stavbu - chatu súp. č. XXX na pozemku parc. č. 574/16, parc. č. 574/16 zapísané na LV č. X k.ú. M. N. a nakoniec stavbu - garáž súp. č. XXX

stojacu na pozemku parc. č. 539/30 zapísanej na LV č. XXXX k.ú. T.. Žalovaná sa z rodinného domu odsťahovala so synom v mesiaci jún 2008, keďže medzi účastníkmi konania dochádzalo k neustálym konfliktom, či už predrozvodovým alebo porozvodovým, ku ktorým bola privolávaná polícia. Už dňa 13. 6. 2008 podala žalovaná na súde návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorého obsahom bolo uloženie povinnosti žalobcovi zdržať sa akýchkoľvek neoprávnených zásahov do práva užívania rodinného domu zapísaného na LV č. XXXX až do

právoplatného skončenia konania vo veci samej, a to do vyporiadania spoločných práv a povinností účastníkov konania k rodinnému domu. Žalovaná takúto žalobu nepodala. Keďže žalovanej bola zároveň uložená povinnosť, aby v lehote 60 dní od právoplatného skončenia rozvodového konania podala návrh na začatie konania, ktorú úlohu si nespĺnila v sudcovskej lehote, predbežné opatrenie bolo zo zákona zrušené v auguste 2008. V tom čase už žalovaná v dome nežila. Opätovne dňa 6. 7. 2011 podala identický návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorému bolo vyhovené a nadobudlo právoplatnosť. Dňa 28. 6. 2012 bola podaná obžaloba voči žalobcovi v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 6T/38/2012 pre prečin neoprávneného zásahu do práv k domu, k bytu alebo k bytovému priestoru podľa § 218 ods. 1 Trestného zákona. Dňa 24. 6. 2013 bol vyhlásený trestný rozsudok v znení, že žalobca žalovanej bránil v užívaní domu, čím spáchal prečin neoprávneného zásahu do práv k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1 Trestného zákona. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že žalobca nepochybne zaplatil úhrady uvedené v odôvodnení rozsudku za uvedené mesiace roku 2009. Žalovanú písomne vyzval poslednou výzvou doručenou dňa 31.5.2011 na zaplatenie dlhu v 1 z celkovo zaplatených úrad roku 2001 (zrejme správne 2009). Súd mal za to, že obidvaja podieloví spoluvlastníci majú rovnaké práva a povinnosti k spoločnému vlastníctvu, ktoré nebolo vyporiadané, ani neboli súdom k nehnuteľnostiam upravené práva osobitnou žalobou, a preto sa majú podieľať na nákladoch rovnakým dielom. To však s prihliadnutím na okolnosti prípadu sa nevzťahuje na všetky uplatnené žalobcove nároky. K osobitným okolnostiam tejto veci, ku ktorým súd prihliadol sú, že žalobca bráni v užívaní rodinného domu žalovanej. Jednou z viacerých okolností je, že napriek súdom nariadenému účinnému predbežnému opatreniu žalobca neodstránil kovovú zábranu, ktorú osadil 1.6.2008 tak, aby sa žalovaná nedostala do časti domu prízemie, čo sám potvrdil. Takéto rozhodnutie učinil žalobca sám, bez akejkoľvek dohody so spoluvlastníkom domu. Ak aj teda nedošlo k dohode medzi účastníkmi konania, žalobcovým právom bolo podať žalobu na úpravu práv k nehnuteľnosti alebo k nehnuteľnostiam na ich dočasné užívanie. Takú formu akú svojvoľne zvolil je právne neprípustná. Svoje konanie spočívajúce v osadení zábrany nemôže ospravedlňovať radou právnikov, pretože Občiansky zákonník mu poskytuje právnu ochranu, ktorú je potrebné v obdobných prípadoch aplikovať. Aj keby nebolo súdom nariadené predbežné opatrenie, žalobca nie je oprávnený rozdeliť nehnuteľnosť bez dohody so spoluvlastníkom. Podiely oboch účastníkov konania sú ideálne. Žalobca si svojim konaním uzurpoval právo na jemu vyhovujúcu časť rodinného domu, k prízemiu, keďže je to prístupnejšie do suterénu, kde sa nachádza jeho veterinárna ambulancia. Nemožno opomenúť ani skutočnosť, že žalobca nebral ohľad pri vymedzení si obývaného priestoru v dome na zdravotný stav žalovanej, ktorá je zdravotne ťažko postihnutá, po operácii umelého kĺbu, keďže jej ponechal vrchnú časť domu, do ktorej má problém sa dostať. Z týchto dôvodov súd prihliadol na dobré mravy, keďže žalovaná nebýva v rodinnom dome od júna 2008, a preto by nebolo spravodlivé od nej požadovať platby, ktorých spotrebiteľom je žalobca, nanajvýš keď v rodinnom dome prevádzkuje svoju veterinárnu ambulanciu, čo je zrejme z internetových stránok a dom disponuje len jednými elektrickými hodinami a jedným meračom na plyn, čo sám potvrdil. Na pojednávaní dňa 18.10.2012 právny zástupca žalobcu za prítomnosti žalobcu uviedol, že voči jeho osobe nie je vedené trestné stíhanie. Súd však zistil lustrovaním v trestnom registri, že dňa 28.6.2012 bola na tunajší súd v trestnej veci vo veci prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu a nebytovému priestoru podaná proti žalobcovi obžaloba. Táto skutočnosť mu preto už musela byť známa, keď došlo k takému vyjadreniu na pojednávaní v predmetnej veci. Z týchto dôvodov súd nepriznal väčšinou uplatnené nároky žalobcom, pretože takéto rozhodnutie by bolo proti dobrým mravom.

Z týchto dôvodov s odkazom na citované ust. § 100 ods.1,2, § 136 ods.1,2, § 137 ods.1,2, § 139 ods.1,2, § 3 ods.1 Obč. zák. zaviazal žalovanú na zaplatenie úhrad, poisťiek, poplatkov, daní. Za mesiac marec súd zaviazal žalovanú na zaplatenie 1 za elektrinu, ktorá bola vyúčtovaná za chatu v Y. v sume 16,93 eur (33,86 eur), za máj preddavok za elektrinu - chata v Y. v sume 22,57 eur (45,14 eur), za daň z nehnuteľnosti za chatu v Y. v sume 17,76 eur (35,52 eur), za daň z nehnuteľnosti pre Mestský úrad Poprad v sume 31,76 eur (63,52 eur), za mesiac november poplatok za odpady na chate v Y. 16,60 eur (33,20 eur). Celkovo súd žalobcovi priznal z uplatnených úhrad 105,62 eur. Súd nepriznal okrem ďalších úhrad aj výdavky na čistič skla 2,26 eur (4,53 eur), ktorý použil žalobca na okná domu, nádržku na WC v sume 1,55 eur (3,10 eur), keďže čistič skla súd považoval za výdaj, ktorý nebol nevyhnutný a poslúžil na komfort žalobcovi. Vzhľadom na to, že žalobca od júna 2008 sám užíva WC v dome, je potrebné, aby znášal tieto náklady, tak ako aj žalovaná znáša svoje náklady vo svojej domácnosti, kde dočasne býva. Taktiež súd nepriznal úhradu žalobcu za zaplatenie elektriny, ktorá bola vyúčtovaná za chatu v Y. vo výške 33,85 eur, keďže žalobca nepredložil listinný dôkaz o zaplatení takejto platby. K námietke premlčania súd právne uzavrel, že nároky žalobcu za rok 2009 nie sú premlčané, keďže

úhrady, ktoré zaplatil žalobca predstavujú záväzky, na ktoré sú povinní obaja účastníci konania spoločne a nerozdielne. Na predmetný prípad sa preto vťahuje režim podielového spoluvlastníctva, pri ktorom je potrebné aplikovať trojročnú všeobecnú premlčaciu dobu. Keďže žalobca si uplatnil nároky od januára do decembra 2009, najneskôr si tento nárok mohol uplatniť na súde od januára do decembra 2012, avšak žaloba bola podaná už v roku 2011, teda dňa 14.7.2011 a v zmysle premlčacej doby včas. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol a odmietol žalobcovi vo väčšine uplatnených úhradách poskytnúť ochranu v zmysle § 3 ods. 1 OZ. Prisúdenie úrokov z omeškania odôvodnil súd prvého stupňa aplikáciou ust. § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 OZ, § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., a keďže sa žalovaná dostala do omeškania s platením dlhu voči žalobcovi, ktorý si úrok z omeškania uplatnil od poslednej písomne uskutočnenej výzvy doručenej žalovanej dňa 30.5.2011, nasledujúcim dňom 1.6.2011 sa dostala do omeškania, a preto ju súd zaviazal na zaplatenie úrokov z omeškania.

Posledným výrokom rozsudku bolo rozhodnuté, že o trovách konania súd rozhodne v pôvodnej veci vedenej na tamojšom súde pod sp. zn. 21C/115/2012.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie obaja účastníci.

Žalovaná vo svojom včas podanom odvolaní napadla len výrok rozsudku, ktorým bola zaviazaná na plnenie. Navrhla v tejto časti rozsudok zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť, resp. tento výrok zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Ako dôvod uviedla, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Má za to, že prvostupňový súd rozhodol vo veci po rozsiahlom dokazovaní. Aj napriek tomu, že žalobcovi vo veľkej časti nevyhovelo, aj položky, ktoré mu súd uznal za relevantné, nie sú oprávnené. Týka sa to úhrady poisťky za dom (2 x 77,90 eur) a poisťky za garáž (1,25 eur), ktoré nepovažuje za také, na ktorých by sa mala podieľať. Poistiť dom nie je povinnosťou a vinkulácia poisťnej sumy bola výlučne na účet žalobcu a žalovaná s takýmito poisťkami nesúhlasila. Položka za platbu za vodu v chate v Y. (96,57 eur) nie je podložená. Za vodu sa platil ročne paušál vo výške 7,90 eur. Položky vo výške 0,29 eur a 1,59 eur sú síce zanedbateľné, ale žalobca nimi len zlepšil štandard bývania v dome. Daň z nehnuteľnosti v sume 36,25 eur žalovaná uhradila. Doklady o tom ostali v dome a ona sa k nim zo známych dôvodov nemohla dostať. Uplatnila si náhradu trov odvolacieho konania.

Žalobca v podanom odvolaní ako dôvod uviedol, že v súvislosti s vlastníctvom a užívaním nehnuteľnosti vznikajú povinnosti s platením úhrad tak žalobcovi, ako aj žalovanej ako spoluvlastníkom predmetných nehnuteľností. Na platbe úhrad za rok 2009 sa podieľal výlučne žalobca, čo dokázal predloženými listinnými dôkazmi. Na platbe týchto úhrad v podobe nákladov za rodinný dom, chatu a garáž, daní za odpad, energie a iných poplatkov sa mala podieľať aj žalovaná, a to vo výške jednej polovice všetkých nákladov. Žalobca nikdy žalovanej nebránil v užívaní rodinného domu a táto skutočnosť nebola preukázaná. Vo vzťahu k predbežnému opatreniu, o ktoré súd čiastočne oprel svoje rozhodnutie, žalobca uviedol, že súd predbežným opatrením uložil mu povinnosť „zdržať sa akýchkoľvek neoprávnených zásahov do práva k užívaniu rodinného domu“. Takýto výrok uznesenia je nevykonateľný z dôvodu, že žalobcovi uložená povinnosť je neurčitá a nejasná. Čo sa týka rozdelenia užívania rodinného domu, tak k rozdeleniu došlo v roku 2008 a žalovaná až s odstupom troch rokov podala návrh na vydanie predbežného opatrenia. Poschodie rodinného domu si žalovaná na užívanie vybrala sama v roku 2008. V tom čase do tejto časti domu presťahovala všetok nábytok, najhodnotnejší hnuťelný majetok, cennosti a danú časť domu v roku 2008 uzamkla. Svojím konaním zabránila a bráni žalobcovi v užívaní majetku bez rozhodnutia súdu podobne, ako mu bráni v užívaní chaty, kde svojvoľne vymenila zámky a tým znemožnila žalobcovi túto nehnuteľnosť užívať. Po tom, čo žalobca oznámil žalovanej, že už s ňou nemieni žiť, vymenila žalovaná zámky na rodinnom dome a začala bezdôvodne privolať hliadky polície v snahe poškodiť žalobcu. Práve z toho dôvodu bol žalovaný nútený založiť kovovú bariéru, aby tak oddelil tú časť rodinného domu, ktorú užívala žalovaná (prvé nadzemné podlažie) od časti, ktorú užíval žalobca (prízemie a suterén). Žalobca tým len akceptoval žalovanou realizované rozdelenie užívania rodinného domu, pričom každý z účastníkov mal k dispozícii samostatnú bytovú jednotku so všetkým potrebným vybavením. Po osadení kovovej zábrany už nedošlo zo strany žalovanej k privolaťaniu policajných hliadok. K tvrdeniu žalovanej, že horná časť domu je prakticky neobývateľná sa nevie vyjadriť, pretože tam od roku 2008 nebol. Nesúhlasí preto s tým, že vo veci postupoval svojvoľne, a že tu absentuje dohoda spoluvlastníkov. Žalovanej nič nebránilo v tom, aby sa prípadne domáhala svojich spoluvlastníckych práv podaním žaloby na súde, kde by navrhla iný spôsob užívania spoločnej nehnuteľnosti. Nesúhlasí s názorom súdu, že žalobca pri rozdelení priestorov

rodinného domu nebral ohľad na zdravotný stav žalovanej a tým konal v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca prenechal vrchné poschodie rodinného domu žalovanej práve z dôvodu, aby pre zriadenú veterinárnu ambulanciu v suteréne domu a pohyb klientov žalobcu nebola počas ordinačných hodín žalovaná rušená, a aby žiadnym spôsobom nebolo zasahované do jej práv v súvislosti s výkonom jej vlastníckeho práva k domu. Takéto konanie zo strany žalobcu smerovalo v prospech žalovanej a nie proti nej. Preto jeho konanie v žiadnom prípade nebolo v rozpore s dobrými mravmi. Navrhuje preto aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie.

Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že jeho odvolanie je účelové a ničím nepodložené. Návrh žalobcu bol správne zamietnutý, preto v tejto časti navrhuje rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť.

Podaným odvolaním nebol dotknutý výrok rozsudku, ktorým bolo konanie zastavené v sume 7,13 eur. Výrok rozsudku, že o trovách bude rozhodnuté vo veci sp.zn. 21C/115/2012 je rozhodnutím o vedení konania, proti ktorému odvolanie nie je prípustné (§ 202 ods. 3 písm. a) O.s.p.).

Pri preskúvaní prvostupňového rozsudku na základe odvolania bol odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolaní do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, pokiaľ by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 1, 3 O.s.p.). Po takomto preskúvaní napadnutej časti rozsudku dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovanej nie je opodstatnené.

Predmetom odvolacieho konania sú náklady spojené s užívaním stavieb rodinného domu, chaty a garáže nadobudnutých oboma účastníkmi za trvania manželstva, ktoré v dôsledku toho patria do tzv. bezpodielového spoluvlastníctva manželov (§ 143 Občianskeho zákonníka). Veci v bezpodielovom spoluvlastníctve užívajú obaja manželia spoločne. Spoločne uhrádzajú aj náklady vynaložené na veci alebo spojené s ich užívaním a udržiavaním (§ 144 Občianskeho zákonníka). Táto zásada platí aj v prípade, že manželstvo zanikne, a to až do času vyporiadania takéhoto bezpodielového spoluvlastníctva.

Už zo samotného názvu bezpodielové spoluvlastníctvo vyplýva, že každý z manželov je úplným vlastníkom veci, ktorá tvorí predmet ich majetkového spoločenstva, pričom vlastníctvo jedného z manželov je obmedzené rovnakým (úplným) vlastníctvom druhého manžela. Občiansky zákonník nemá ustanovenia, ktoré by upravovalo vzťahy manželov k spoločnému majetku, vrátane jeho užívania v období, keď ešte nedošlo k vyporiadaniu ich zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva. Prax, pripúšťajúc, že aj po zániku tohto majetkového spoločenstva až do jeho vyporiadania zostáva každý z manželov vlastníkom celej veci, ktorý je obmedzený rovnakým vlastníckym právom druhého, zdôrazňuje, že manžel, ktorý za takýchto okolností vec sám užíva, sám tiež znáša náklady spojené s jej užívaním a udržiavaním a zodpovedá za to, že sa v dôsledku jej užívania zmenil stav veci, najmä však za to, že došlo k jej znehodnoteniu, poškodeniu alebo zničeniu.

Všeobecne vo veciach spoluvlastníctva treba konštatovať, že práva, ktoré zákon priznáva vlastníkovi veci, môže mať k tej istej veci aj viac fyzických osôb; tento stav je dôsledkom uznávanej plurality subjektov vlastníckeho práva. Pre predmetnú vec je však dôležitým (v nadväznosti na právne posúdenie veci súdom prvého stupňa) to, že pokiaľ pri podielovom spoluvlastníctve spoluvlastnícky podiel je hlavným kritériom miery účasti spoluvlastníka na právach a povinnostiach zo spoluvlastníckeho vzťahu, v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov nie je vzťah medzi spoluvlastníkmi vymedzený ideálnym podielom; tento vzťah môže byť vyjadrený len ku dňu zániku spoločného majetku, teda k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Inštitút bezpodielového spoluvlastníctva manželov v zásade vyjadruje rovnaké postavenie manželov a je určitým prielomom do individualizovaného vlastníckeho práva. Ak zanikne manželstvo, zaniká aj bezpodielové spoluvlastníctvo manželov. Ak zanikne bezpodielové spoluvlastníctvo manželov má sa vykonať vyporiadanie. Právne vzťahy bývalých manželov v prechodnom období, ktoré vznikajú medzi zánikom bezpodielového spoluvlastníctva a jeho vyporiadáním nie sú zákonom výslovne upravené a je preto ich nutné posudzovať obdobne podľa predpisov o bezpodielovom spoluvlastníctve manželov. Každému z bývalých manželov tak patrí právo k celej veci, obmedzené len rovnakým právom druhého bývalého manžela (porovnaj aj závery z rozhodnutia NS ČR 33Odo/1229/2006 z 26.11.2008).

V predmetnej veci, ak vzťah medzi spoluvlastníkmi nemožno vymedziť ideálnym podielom vyjadrujúcim mieru ako sa podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci, je

vylúčené, aby sa takýmto spôsobom s odkazom na ustanovenia o podielovom spoluvlastníctve rozhodlo o úprave ich pomerov v čase, keď ešte bezpodielové spoluvlastníctvo vyporiadané nebolo.

Z týchto dôvodov, ak prvostupňový súd s poukazom na aplikáciu ustanovení o podielovom spoluvlastníctve vo veci rozhodol či už vo vyhovujúcej časti alebo v zamietavej časti rozsudku, išlo z jeho strany o mylné právne posúdenie a vec nebola posudzovaná podľa ustanovení zákona týkajúcich sa nevyporiadaneého bezpodielového spoluvlastníctva manželov a za tým účelom neboli ani zisťované skutočností potrebné pre skutkový záver v predmetnej veci.

Preto odvolaciemu súdu neostala iná možnosť len podľa § 221 ods.1 písm. h), ods.2 O.s.p. zrušiť v napadnutej časti rozsudok súdu prvého stupňa a v rozsahu zrušenia mu vrátiť vec na ďalšie konanie. V novom rozhodnutí o veci rozhodne prvostupňový súd aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods.3 O.s.p.).

Podľa § 226 O.s.p. ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 747/2004 Z.z. o súdoch).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.